

ad hendes Kjole. Hansine havde forsøgt at indlede en Samtale med den unge Pige; men efterat de havde vekslet nogle Ord aldeles uden at kunne forstaa hinanden, gav Gerda sig i sin Fortvivlelse til at lege, mens Hansine satte sig hen paa en Bænk i Skyggen af en Hæk.

Efter nogen Tids Forløb vakttes hun op af sine Tanker ved Lyden af Stemmer, der nærmede sig. Det var Ragnhild og Emanuel, der kom tilbage ad den lukkede Hasselalle, som løb lige bag hende.

„— — Vi ses vel omtrent en Gang hver fjortende Dag,“ hørte hun Ragnhild sige. „Og i Reglen spiller vi da lidt firhændigt sammen. Men naturligvis, vi passiarer ogsaa ... undertiden ogsaa om Dem, saadan som jeg vist har fortalt Dem. Jeg har altid kunnet mærke, at Deres Søster hænger ved Dem med en sjælden Kærlighed. Hun har tidt talt om, hvor ofte hun savner Dem, og hvor meget hun længes efter igen at se Dem.“

„Saa Betty har virkelig talt til Dem om mig?“

„Ja, og det er dog egentlig saa naturligt; hun har jo slet ikke set Dem i disse mange Aar. De skulde virkelig en Gang tage ind til Byen. Betty trænger til Opmuntring, Stakkel. Hun føler sig saa ene, siden hun mistede sit Barn. Det var virkelig et haardt Slag for hende. Hun er jo endnu ung og trænger til nogen eller noget, der kan fylde Tilværelsen for hende; ... og det kan jo ikke nægtes, at Generalkonsulen i den Henseende har sine Svagheder; han er jo desuden nu næsten en gammel Mand og i det hele temmelig aflægs — —“

Stemmerne blev her uhørlige for Hansine. Hun gav sig atter til at se ud paa de to unge, der nu havde lejret sig overfor hinanden ude paa Græsplænen.

Lidt efter kom Sigrid styrtende hen imod hende med Øjne, der straaledede af Begejstring.

„Mor!“ raabte hun. „Veed du, hvad hun siger? Hun siger, at hun har en stor Dukke, som kan sove ligesom et rigtigt Menneske, og en Dukkestue med rigtige Stole og Borde og et Køkken. Og veed du, hvad hun siger? Der hører ogsaa en Dam til, siger hun, med Ænder paa og en Baad. Tror du, det er sandt, Mo'er?“